

La gratitud

«Hi ha tants motius per viure que només se m'acut manllevar el verset aquell de 'la vida és bonica però, a vegades, complicada'»

L'arxiu d'aquest article que romandrà a la carpeta de [NacióDigital_2022] porta per nom "El pitjor article del món", però mentre el picava l'he canviat perquè, ni sent veritat, corria el risc de ser massa pretensions. Fa dos dies que cueja a la llista de pendants, però no tenia manera d'abordar-lo, ni tampoc ganes. D'excuses, en tinc un enfilall, però l'únic cert és que hi ha dies que el cap no flueix.

Viu en una nebulosa persistent, que enterboleix la visió diürna i la nocturna, que t'exaspera, t'irrita, t'instal·la en una situació de fragilitat perquè sents que tot s'ha de bellugar de lloc, encara que això no sigui per naturalesa dolent, encara que t'obligui a estar-te quieta mentre tot tombegi, perquè fins i tot el pitjor dels terratrèmols, para al cap d'uns segons.

Per què escric, doncs, un article que hauria d'haver lliurat fa dos dies i pel qual sóc incapaç de traçar cap idea i cap opinió sobre política, sobre la pandèmia, sobre les mesures (per fi!) que salut i educació prendran per als nostres infants a les escoles, sobre l'amenaça de la violència persistent contra les dones i altres vulnerabilitats?

L'escric perquè no em vull rendir davant les excuses. I he pensat que posant-li "La gratitud" potser podria donar-hi la volta i aprofitar aquesta oportunitat magnífica que tenim els periodistes de tenir una columna habitual. I per aquí començo, davant un imminent canvi professional que em farà, ben aviat, deixar de publicar, vull agrair a la direcció de **NacióDigital** que m'oferís una columna l'estiu del 2015 que no he deixat mai de fer.

Han estat molts articles d'opinió -la majoria, els diumenges a la tarda, com una sobretaula solitària- sobre tots els temes que m'ha plagut, sense ni una sola esmena. Un agraïment que també pertocaria fer als directors i editors d'altres mitjans que m'han ofert la possibilitat de fer col·laboracions. Ho hauré de fer formalment quan pertoqui.

La gratitud en una societat en la qual vivim tan propensa a l'exhibició de la felicitat impostada, a la vanitat i a la idealització dels èxits com a mesura de la qualitat de les persones, se'ns fa estranya. Vivim les coses com a drets adquirits i ens costa entendre que allò que és un dret, sol anar acompanyat d'un deure i una responsabilitat.

Però agrair és una acció tan quotidiana! Ens pot fer sentir tan afortunats fins i tot en moments que et sembla que les coses són difícils. La mare que pateix per tu més que per a ella, la vigília de la quimioteràpia, perquè et veu desganada. El pare que t'envia un missatge per recordar-te que casa sempre és casa. El germà que sempre hi és, encara que burxi. Els fills que et fan patir perquè són grans i creixen crítics i feliços i saben dir frases que no els has ensenyat: sempre hauries de triar fer allò que més por et faci, mare. Els amics que se t'emporten un cap de setmana en un poble de nogueres i calma i encenen el foc i posen bona música. Uns altres amics que fan una videotrucada a tres a altes hores de la nit, encara que vagis amb pijama. Les amigues incondicionals que sempre hi són per pujar alguna muntanya o obrir una ampolla de vi. Les que venen sense avisar. Les que et donen les claus de casa i et són família. Els tiets, la tieta i el cosí que escriuen al marge del xat familiar. I altres parents, sigui quina sigui la filiació, que saben preguntar quan toca.

Les paraules de les persones que estimes encara que a vegades siguin tosques i difícils i obliguin a endreçar sentiments i buscar-los noves fórmules. Els companys de despatx que fan de tribu. Les persones que coneixes pel camí i no haguessis dit mai que et serien importants. La

tropa de l'equip d'hockey que fa que un esport d'equip sigui molt més que un esport i que un equip. Les que munten sopars i compren bitllets d'avió de forma imprudent i compulsiva. Les persones que no coneixes i et subratllen una frase, una idea. Les persones amb qui treballar fa que sigui una experiència valuosa, diferent i enriquidora; que et fan part dels seus projectes i les seves ambicions. Els qui et fan riure. Tothom qui sap dir que t'estima. La gent que et fa confiança.

Hi ha dies que no serveixen per escriure perquè només surt el pitjor article del món. Però hi ha tants motius per viure que només se m'acut manllevar el verset aquell de "la vida és bonica però, a vegades, complicada".